

BÀI 15.

15.

Sài Gòn, thứ Tư ngày 1/9/1976

Nguyễn trở lại chiều thứ Tư 1/9/1976 khi tôi đi chơi cùng đám bạn chưa về. Chàng ngồi đợi hồi lâu (mẹ tôi kể lại).

Chúng tôi đối diện nhau lúc 6h chiều trong phòng khách có bức ảnh “*cô bé Michèle năm 19 tuổi*”.

Tôi không định rõ được lòng mình, ý nghĩ chỉ là quay cuồng theo bài thơ *Tình Già* của Phan Khôi:

*Hai mươi bốn năm xưa,
Một đêm vừa gió lại vừa mưa
Trong căn nhà nhỏ,
Đôi mái đầu xanh cùng nhau than thở
Ôi đôi ta tình sâu nghĩa nặng,
Mà lấy nhau hẳn là không đáng
Để đến nỗi tình trước phụ sau,
Sao cho bằng sớm liệu mà buông nhau!...”*

Tôi biết làm gì hơn khi trong tay cũng chẳng còn gì ngoài tiếng đàn nức nở? Bản nhạc *Chanson de Solveig* nào lòng của Grieg được tấu lên theo lời xin của Nguyễn trong buổi chiều sắp tàn.

Tôi không có khuynh hướng tự phân tích mình trong lần gặp đột ngột này. Chưa phải lúc, khi lòng còn đau đớn. Thái độ bề ngoài chỉ là nụ cười. Nguyễn và tất cả những người đàn ông đi qua cuộc đời đều yêu nụ cười tôi, nhưng ai cũng bảo là *sợ cả nó nữa*.

Nguyễn vẫn thường nói tôi lì lợm quá cảm quá với nụ cười cắn nát tiếng khóc.

Nhưng điều ấy liệu có đúng không khi đã *hai lần tôi khóc trước mặt chàng?* Những tiếng khóc thầm phát ra từ đôi môi có “*nụ cười héo hắt dưới làn son màu pastel như cặp môi của một thây ma vừa được vớt từ dưới đáy Hồ lên trong buổi chiều tiễn biệt năm xưa.*”

Chúng tôi vẫn gọi nhau là “*Mẫn và Nguyễn*”.

Tôi không một lần nhìn thẳng vào đôi bàn tay dài với cái dáng gầy khinh khoáng, chỉ im lặng mỉm cười.

Nguyễn thì không một lần cười, nhưng luôn nhắc lại những ngày tháng cũ trong suốt buổi gặp gỡ.

Tôi xin chàng đừng nhắc. Tôi sợ. Không, chưa phải lúc để ngồi ôn chuyện cũ.

Nguyễn nói:

“*Với Mẫn, chỉ có chuyện cũ.*”

À! Ra thế! Nhưng tôi vẫn có quyền đáp rằng *không muốn nghe*.

Tôi định nói với Nguyễn: "*Cái nên làm của Nguyễn bây giờ là im lặng*"; và cái nên làm của Mẫn là "*đừng bao giờ gặp Nguyễn nữa*." Nhưng rồi lại không có can đảm để nói.

Tôi hiểu chính mình hơn bất kỳ ai có thể hiểu. Ngày xưa Nguyễn cũng từng yêu tôi trọn vẹn lắm thay! Và ***như vậy đã đủ*** để tôi tạo dựng cho riêng mình những kỷ niệm đẹp.

Đó cũng là điều luôn luôn tôi vẫn nói với bất cứ người bạn nào thắc mắc theo sự tan vỡ trong mối tình với Nguyễn.

"*Nguyễn có vẻ yếu tướng quá*", mẹ tôi thường nói vậy, và trái tim tôi dễ dàng chùng xuống mỗi khi nghe lời xót xa của Mẹ. Sự quay trở lại ngắn ngủi của Nguyễn buổi sáng Chủ nhật 29/8/1976 đã làm ngạc nhiên mọi người trong nhà, nhưng không chút nào thắc mắc với tôi.

Tôi không nói lý do tại sao "*không nhìn thấy Nguyễn nữa*"; chỉ mỉm cười khan khi có ai đó hỏi về chàng. Cái tình tan vỡ với anh Ngọc đẩy tôi xuống hố, nhưng nếu không có sự trở dậy trong tình yêu Nguyễn thì có lẽ tôi *ít bị nhận chìm hơn* khi lại thêm một lần đối diện sự vỡ tan.

Có lẽ điều Nguyễn muốn nói khi gặp lại, như bất cứ ai cũng đều nói sau khi đã đi ra khỏi đời tôi vĩnh viễn: "*Tôi có gì oán trách chàng không?*"

Ồi! Không bao giờ, ngoài một nỗi ngậm ngùi duy nhất.

Tôi không có khuynh hướng tìm hiểu đời sống hiện tại của Nguyễn ra sao và cũng không còn muốn tỏ bày với chàng điều gì nữa.

Vì vậy khi chàng nói:

"*Nguyễn ngày nay không còn là Tư Mã Giang Châu của Mẫn. Giang Châu Tư Mã đã chết rồi!*"

thì tôi nghe như bị xoáy mạnh vào vết thương mới vừa đóng vảy. Muốn bỏ ghê ra đi. Nhưng, lại chỉ cắn răng mà đáp:

"*Mẫn biết. Giang Châu Tư Mã đã chết. Phải chết chứ. Làm sao có một người không chết cho được.*"

Nguyễn trả lại tôi xâu chuỗi Thánh Giá, nhưng xin được giữ cuốn *Climats* của Maurois.

Chàng cũng *hình như không hài lòng* khi tôi đưa cho chàng một bao thư lớn, ngoài đề "*Kỷ vật của Nguyễn*", bên trong gói ghém tất cả những lá thư chàng viết dạo đó.

Tôi còn biết làm gì hơn?

Câu cuối chàng nói:

“Nguyễn xin Mẫn một điều sau rót. Mẫn đừng uống rượu nữa. Chỉ khô cho bà Ngoại. Rượu, rót lại chẳng giải thích gì được.”

Tôi bật cười khan.

Tự nghĩ, có cái gì giải thích được cuộc đời giông gió của tôi, cái gì giải thích được mối tình tuyệt vời như một bài thơ và cái chết xót xa của Trân Sa xinh đẹp?

□

Sàigòn, Chủ nhật ngày 5/9/1976

Nguyễn trở lại buổi chiều để nhận tiếp quyển *carnet* thứ hai, gom tất cả các tập nhật ký nhỏ về Trân Sa, nhưng tôi sao chép chưa xong, và xin hẹn thêm một ngày nữa.

Giọng Nguyễn điên đảo:

“Vây thì ‘ngài’ đốt luôn giùm tôi cuốn ấy!”

Chàng say và trông gầy đi rất nhiều so với hôm thứ Tư.

Sau một hồi Nguyễn nói:

“Nguyễn không bao giờ trở lại đây nữa. Mẫn đốt giùm Nguyễn quyển truyện ấy đi!”

Rồi bỏ ra cửa.

Buồn phiền thật!

Lẽ ra tôi không nên gặp chàng lần nào nữa. Tâm tư vẫn còn uơng mủ và chỉ khô thôi nếu vết thương lại làm độc. Chưa phải lúc để xét lại lòng mình đâu vẫn biết rằng tôi đang rất xao động.

Buồn phiền thật!

Tôi nghĩ đến chuyện phải làm một cái gì để quên, nên đáp xe đi tìm ngay lũ bạn quen, rồi kéo đến Thụy đánh đàn uống rượu.

Trụy lạc quá! Nhưng còn biết làm cách nào hơn?

Sáng nay nói cùng Lâm Đồng rằng tôi có quá nhiều giờ phút rỗng không khủng khiếp, nên luôn luôn phải cần có bạn lấp đầy khoảng trống nếu chưa muốn nghĩ đến điều tự tử.

Thì đêm nay là thế.

Trước cả một đám, tôi giấu kín tác lòng mình, giấu kín hình ảnh Nguyễn và nỗi đau đớn trong buổi chiều gặp lại... để mà uống, mà đàn, mà nghe tán dương giả dối.

Đêm nay ngày ngày say nhưng lại giọng đàn lại nghe thật thiết tha...

□